

тѣхъ биле: Спасъ Соколовъ, Димитъръ Икономовъ, Петъръ Ванковъ, Христо Ивановъ, Христо Аврамовъ, Иванъ Стойковъ, Христо Лазаровъ, Пенчо Христовъ и нѣкой си Атанасовъ, които всички сж се придали съ оржжието си. Слѣдъ два дена осждиха всички тия 18 души на смъртъ чрѣзъ обѣсване. Прѣбраха ги въ една отдѣлна стая. Присждата щѣше да бжде изпълнена въ вторникъ на 29 юний на връхъ на Петровъ-денъ. Вечерта пакъ бѣхме изкарани като овци на двора. Андонъ Приздренлията заговори съ единъ арнаутинъ, който често посѣщаваше томрукъ-ажса за сждбата на 18-тѣ възстаника. Той му отговори, че обесванието имъ е отложено за два дни само и само да бждемъ изпитани и ний прѣзъ това врѣме. Прѣстѣпленията ни били сходни.

Врѣмето минаваше, а менъ колкото и да ми бѣше мжчно въ затвора, принуденъ бѣхъ да търпя. Не можемъ наистина да говоримъ за хубость, за нѣщо добро въ единъ кой да е затворъ, обаче отъ всичко лошо има нѣщо по-лошо, което кара човѣка въ извѣстни моменти да се отчайва. А това именно бѣ, че азъ се намирахъ въ единъ доста отдалеченъ край, безъ баща, безъ майка, безъ братя, сестри и роднини, потъналъ въ тия нещастия, които грозѣха живота. Нѣмаше нито единъ познатъ по сърдце, който да се яви при мене, да ме нѣкакъ утѣши и помогни. Подобни хора често идваха въ затвора, но тѣ бѣха далечни за мене. Болестъта бѣ нѣкакъ прѣстанала да ме измжчва, обаче гладътъ я усилваше. Единий хлѣбъ, който ми се даваше за денонощие, скоро биваше оничтоженъ. Слѣдъ това трѣбваше да гладувамъ. Обръщахъ се по нѣкога къмъ другаритѣ си, именно на които всичко бѣ доволно по различни причини, но и тѣ отказваха, като ми натякваха, че хора като мене сж станали причина за тѣхнитѣ нещастия. Най-много срѣщахъ нужда отъ тютюнъ. Когато се разхождахме изъ двора, азъ приведенъ трѣбваше да потърся угарки. Нѣмаше какво, трѣбваше да се търпи.